

ROKE

Pavle Zidar

Joj, koliko rok me drži,
hrepenečih po zemlji
in nebu,
kako me vsak dan
do krvi
ustavljajo na begu.
Prsti sem jim dal
in svetih besed,
dal sem oči,
zato ne vem, kam,
kri
svojo sem že sejal
(o vroča,
črna semena)
in legal v pomlad
njenih trav.

Joj, koliko rok,
koliko rok,
hrepenečih po zemlji
in nebu!

NOŽI

Pavle Zidar

O kako svetli,
nikdar skrhani,
ko da noži so,
pogledi.

O kako hladni —
sâmi ko sneg,
pokrivajo moje
življenje.

Duše ni več, kri
je ugasnila,
zdaj kakor miš
bega po tleh,

kam
bi z drobtino,
z drobtino življenja
v zobeh.

NOC O J

Pavle Zidar

Nocoj bomo mesec, ti in jaz
kakor konji kopali
v tla,
vpil bo veter,
zbujene trave
bodo kakor žene
pohitele k tlom.
Kdaj le me boš
napasel,
te slišim, ko z roko
hitim
v pepel, kjer je še kri.
O lepa,
hrzajoča pošast.
nocoj
bomo mesec, ti in jaz
bili na vrata
novega dne,
bili,
dokler ne popuste.